

A COURT OF SILVER FLAMES

SARAH J. MAAS

Översättning Carina Jansson

LOVEREADS

ALVERNAS RIKEN

Prythian

ILLYRISKA BERGEN

FÄNGELSE

VELARIS

NATT-HOVET

ILLYRISKA STÄPPEN

MÄRDRÖMSHOVET

DAG-HOVET

PALATS

GRYNINGS-HOVET

UNDER BERGET

VINTER-HOVET

VÄVERSKANS STUGA

ADRIATA

SOMMAR-HOVET

HÖST-HOVET

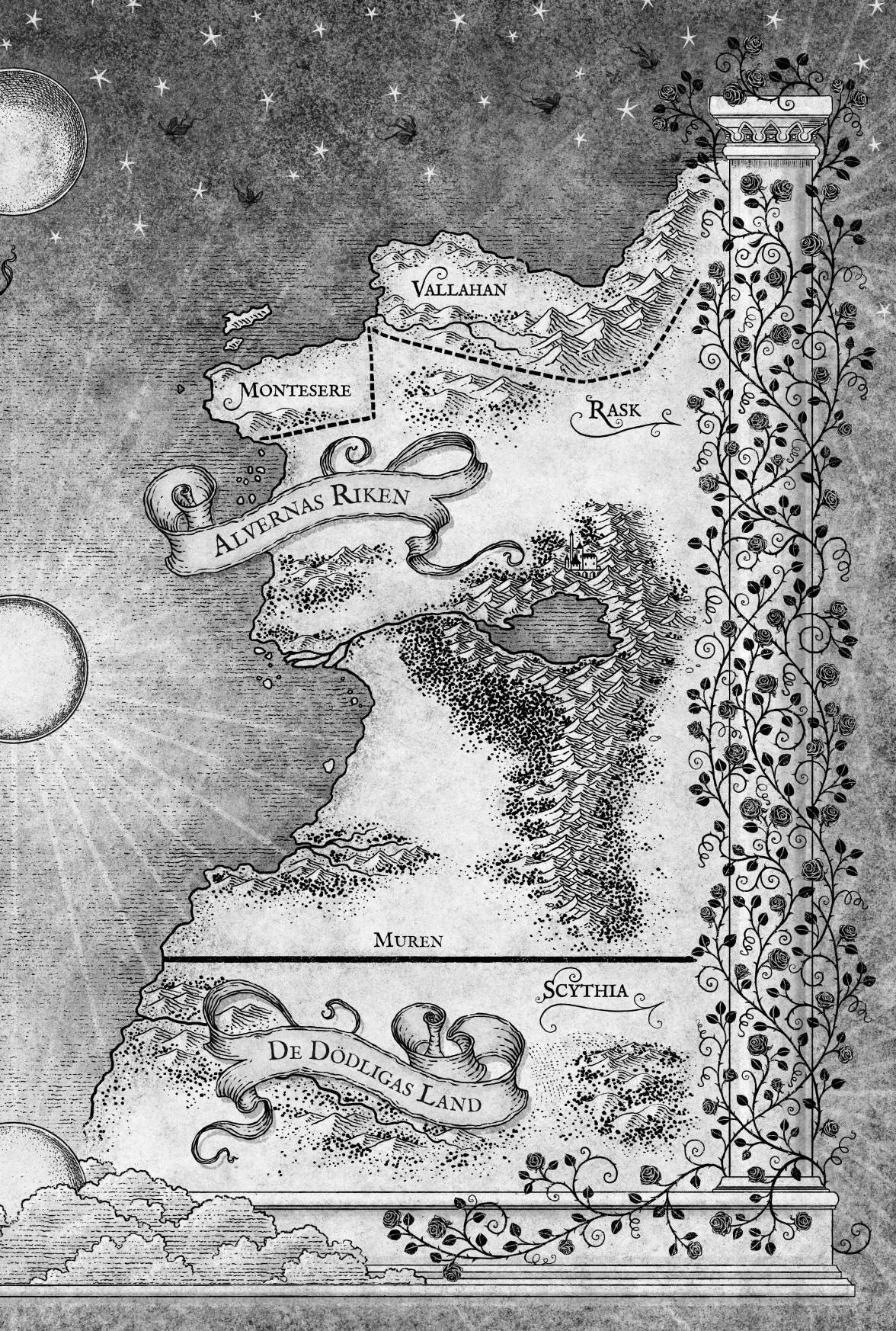
SKOGSHUSET

VÄR-HOVET

MUREN

FEYRES BY

DE DÖDLIGAS LAND

Det svarta vattnet som nafsade efter hennes sparkande fötter var isande kallt.

Inte bistert som vintern eller ens brännande som is. Det var en annan sorts kyla. Djupare.

Kylan i tomrummen mellan stjärnorna, kylan i en värld utan ljus.

Kylan i helvetet – det sanna helvetet, insåg hon medan hon kämpade mot de starka händer som försökte tvinga ner henne i Kitteln.

Det sanna helvetet, eftersom det var hennes syster som låg där på stengolvet med den rödhåriga, enögda alvmannen böjd över sig. Eftersom spetsiga öron stack ut ur Elains blöta, gyllenbruna hår, och eftersom Elains hud skimrade av en odödlig glöd.

Det sanna helvetet . . . värre än det becksvarta djupet bara några centimeter från hennes tår.

Ner med henne, befallde alvkungen med det hårda ansiktet.

Och ljudet av den rösten, rösten som tillhörde mannen som hade gjort det här mot Elain . . .

Hon visste att hon skulle hamna i Kitteln. Visste att det här var en kamp hon skulle förlora.

Viste att ingen skulle komma för att rädda henne – inte den gråtande Feyre, inte Feyres fjättrade före detta älskare, inte Feyres förkrossade nya partner.

Inte Cassian, som låg bruten och blödande på golvet. Krigaren försökte fortfarande häva sig upp på darrande armar. För att nå fram till henne.

Kungen av Hybern – det var han som hade gjort det här. Mot Elain. Mot Cassian.

Och mot henne.

Det isande vattnet bet tag i hennes fotsulor.

Det var en giftig kyss, en död så villkorslös att varenda del av henne vrålade i protest.

Hon skulle sänkas ner . . . men hon skulle inte låta det ske utan att göra motstånd.

Vattnet grep om hennes vrister med osynliga klor, drog i henne. Hon vred på sig och lyckades slita loss ena armen från vakten som höll fast henne.

Och Nesta Archeron pekade . . . på kungen av Hybern.

Ett löfte om död. Ett märkt offer.

Händer tryckte ner henne i vattnets väntande gap.

Nesta skrattade åt rädslan som skymtade i kungens ögon precis innan vattnet slukade henne.

I början

Och i slutet

Fanns mörker

Och ingenting mer

Hon kände inte kylan när hon sjönk ner i ett hav utan botten, utan horisont, utan yta. Men hon kände att det brann.

Odödligheten innebar inte fridfull ungdom.

Den brann.

Den var smält malm som fyllde hennes ådror, som kokade hennes människoblod tills bara ånga återstod, som smidde hennes bräckliga skelett till stål.

Och när hon öppnade munnen för att skrika, när smärtan slet itu hennes innersta väsen, hördes inga ljud. På den här platsen fanns ingenting annat än mörker och lidande och krafter . . .

De skulle få betala. Allihop.

Det skulle hon se till, och hon skulle börja med den här Kitteln.

Hon skulle börja *nu*.

Hon attackerade med tänder och klor. Rev och slet och trasade sönder.

Och det eviga mörkret omkring henne skälvde. Vred sig och spjärnade emot.

Hon skrattade när det ryggade undan. Skrattade med munnen full av primitiva krafter som hon slitit ut med tänderna och nu svalde, skrattade åt nävarna av evighet som hon tryckte in i sitt hjärta och sina ådror.

Kitteln kämpade som en fågel fångad under tasserna på en katt. Hon vägrade låta sig bevekas.

Allt den hade stulit från henne, från Elain, skulle hon nu ta tillbaka.

Insvepta i en svart evighet flätades Nesta och Kitteln samman, brann i mörkret som en nyfödd stjärna.

DEL ETT

NOVIS

KAPITEL 1

Cassian lyfte handen framför den gröna dörren i den dunkla korridoren ... och tvekade.

Han hade fällt fler fiender än han orkade räkna, han hade stått med blod och sörja upp till knäna på otaliga slagfält och fortsatt kämpa, han hade fattat beslut som kostat erfarna krigare livet, han hade varit general och fotsoldat och lönnmördare ... och nu stod han här och sänkte handen.

Tappade modet.

Byggnaden på floden Sidras norra sida var i behov av ommålning. Och nya golv, att döma av hur brädorna knarrat under hans fötter när han gått uppför trapporna. Men den var åtminstone ren. Sliten och risig för att vara i Velaris, men det sa inte särskilt mycket eftersom staden inte hade några direkta slumområden. Han hade besökt – och bott på – långt värre platser.

Men han hade aldrig begripit varför Nesta valde att bo här. Han förstod varför hon inte var intresserad av Vindarnas hus – det låg för långt från centrum, och hon kunde inte flyga eller slunga sig. Vilket innebar att hon skulle behöva uthärda de tiotusen trappstegen upp och ner för att ta sig någonstans. Men varför välja det här kyffet, när Feyres och Rhys gamla hus stod tomt? Sedan deras nya, stora hus vid floden blivit klart tjänade det gamla som gästhus för alla deras vänner, närhelst de behövde det. Han visste med säkerhet att Feyre hade erbjudit Nesta ett rum där ... och att Nesta hade avböjt.

Han tittade sammanbitet på den flagnande färgen på dörren. Inga ljud hördes genom den rejäla springan mellan dörren och golvet, som var stor nog för att även den fetaste av råttor skulle ta sig igenom, och inga friska dofter dröjde sig kvar i korridoren.

Kanske hade han tur, kanske var hon ute – kanske sov hon under bardisken på någon sjaskig taverna hon besökt i går kväll. Fast det skulle vara värre, för då skulle han behöva söka upp henne där i stället.

Den röda sifonen glänste i det svaga ljuset när han lyfte handen igen.

Fegis. Skaffa dig lite stake, för fan.

Cassian knackade. En gång. Två.

Tystnad.

Han suckade nästan högt av lättnad. Tack Modern för ...

Ljudet av rappa, ilskna steg hördes från andra sidan dörren.

Cassian fällde in vingarna hårt, särade lite på fötterna och rätade på ryggen, intog den stridsposition som präntats in i honom under alla år av träning och som nu fanns i muskelminnet. Han vågade inte fråga sig varför hennes steg fick hans kropp att instinktivt reagera på det sättet.

De knäppande ljuden när hon låste upp vart och ett av sina fyra lås kunde lika gärna ha varit bultande krigstrummor.

Cassian tänkte igenom listan över saker han förväntades säga, och *hur* Feyre hade föreslagit att han skulle säga dem.

Handtaget vreds om så hårt att Cassian undrade om hon föreställde sig att det var hans hals, och dörren öppnades.

Nesta Archeron var redan förbannad. Men där stod hon.

Hon såg för jävlig ut.

”Vad vill du?” Hon öppnade inte dörren mer än någon decimeter.

När hade han senast sett henne? Den där festen på pråmen i Sidra för någon månad sedan? Då hade hon inte sett såhär illa ut. Fast han antog att ingen såg något vidare ut efter att ha ägnat kvällen före åt att försöka dränka sig i vin och sprit. Särskilt vid ...

”Klockan är sju på morgonen”, konstaterade hon och granskade honom med den där blågrå blicken som alltid fick honom att ilskna till.

Hon bar en herrskjorta. Ännu värre – hon bar *enbart* en herrskjorta.

Cassian tog stöd med ena handen mot dörrkarmen och gav henne ett snett leende som han visste fick henne att spärra ut klorna. ”Tuff natt?”

Ett tufft år, faktiskt. Hennes vackra ansikte var blekt, mycket smalare än det varit före kriget mot Hybern, läpparna blodlösa och de där ögonen ... Kalla och hårda, som en vintermorgon bland bergen.

Ingen glädje, inga skratt någonstans.

Hon gjorde en ansats att dra igen dörren om hans hand.

Cassian kilade in en fot i springan innan hon hann krossa hans fingrar, och hennes näsborrar fladdrade till.

”Feyre vill att du kommer till huset.”

”Vilket av dem?” frågade Nesta och blängde på foten han placerat på tröskeln. ”Hon har fem.”

Cassian svalde en syrlig replik. Det här var inget slagfält och hon var inte hans fiende. Hans enda jobb var att transportera henne till den överenskomna platsen. Och sedan be en tyst bön om att det vackra hemmet Feyre och Rhys just flyttat in i inte skulle jämnas med marken.

”Det nya.”

”Varför kunde inte min syster hämta mig själv?” Han kände igen den där misstänksamma glansen i hennes ögon. Hans egna instinkter reste sig för att möta hennes trotsighet, för att pressa emot och se vad som skulle hända.

Sedan vintersolståndet hade de bara utbytt några enstaka ord, de flesta av dem på pråmen för någon månad sedan. Närmare bestämt:

Flytta på dig.

Hej, Nes.

Flytta på dig.

Självlart.

Efter flera månader av ingenting alls, av att knappt se skymten av henne, hade det varit allt.

Han hade inte ens förstått varför hon kommit på festen, särskilt eftersom hon visste att hon skulle bli fast ute på vattnet med dem i flera timmar. Det sällsynta framträdandet var förmodligen Amrens förtjänst, eftersom hon hade någon sorts egendomligt inflytande över Nesta. Men mot slutet av kvällen hade Nesta stått längst fram i kön för att stiga av båten, med armarna hårt om kroppen, medan Amren stått i aktern och nästan skakat av ilska och förakt.

Ingen hade frågat vad som hänt mellan dem, inte ens Feyre. Båten hade lagt till, Nesta hade praktiskt taget rusat därifrån, och ingen hade pratat med henne sedan dess. Förrän i dag. Förrän det här samtalet, som kändes som det längsta de haft sedan striderna mot Hybern.

”Feyre är höglady”, sa Cassian till slut. ”Hon är upptagen av att styra Natthovet.”

Nestas guldbruna hår gled över hennes knotiga axel när hon lade huvudet på sned. Någon annan skulle ha sett tankfull ut. Hon såg ut som ett hungrigt rovdjur som betraktade sitt byte.

”Och min syster”, sa hon med den där tonlösa rösten som vägrade avslöja några känslor, ”anser det nödvändigt att jag infinner mig *omedelbart*?”

”Hon visste att du förmodligen skulle behöva fräscha upp dig, så hon ville ge dig lite förvarning. Du ska vara där klockan nio”, svarade Cassian och väntade på explosionen.

Nestas ögon flammade. ”Ser jag ut att behöva *två timmar* för att göra mig presentabel?”

Han tolkade det som en inbjudan att granska henne: långa, bara ben, elegant svängda höfter, smal midja – alldeles för smal – och fylliga, inbjudande bröst som inte passade ihop med hennes nya, knotiga former.

Om hon hade varit någon annan, skulle de där magnifika bröstet nog ha räckt för att han skulle ha börjat uppvakta henne i samma ögonblick som de träffades. Men ända sedan han träffat Nesta för första gången hade den kalla elden i hennes ögon utgjort en helt annan sorts frestelse.

Och nu när hon var högälv och hennes medfödda dominans och aggressivitet – för att inte nämna hennes bedrövliga attityd – hade förstärkts, undvek han henne så långt det var möjligt. Inte minst på grund av det som hände under och efter kriget mot Hybern. Hon hade gjort sina känslor för honom fullständigt klara.

”Du ser ut att behöva några stadiga måltider, ett bad och en uppsättning ordentliga kläder”, svarade han.

Nesta himlade med ögonen, men fingrade på fällen på skjortan.

”Sparka ut den där stackaren och tvätta av dig, så sätter jag på te”, sa han.

Hennes ögonbryn höjdes en aning.

Cassian log snett. ”Tror du inte att jag hör mannen i ditt sovrum, som försöker klä på sig och smita ut genom fönstret?”

Som till svar hördes en svag duns från sovrummet. Nesta väste lågt.

”Jag kommer tillbaka om en timme och ser hur det går”, sa Cassian med så pass mycket skärpa att hans soldater skulle ha vetat bättre än att trotsa honom – de skulle påminnas om att det fanns en anledning till att han skaffat sju sifoner för att hålla sina krafter i schack. Men Nesta flög inte i hans legioner, slogs inte under hans befäl, tycktes absolut inte minnas att han var över femhundra år gammal och ...

”Det behövs inte. Jag ser till att vara där på utsatt tid.”

Han rätade på sig och fällde ut vingarna en aning medan han backade. ”Jag har mina instruktioner. Jag ska följa dig från dörr till dörr.”

Nesta snörppte på munnen. ”Sätt dig och vänta på någon skorsten, då.”

Han bugade sig hastigt, utan att våga släppa henne med blicken. Nesta hade återvänt från Kitteln med . . . gåvor. Betydande gåvor – mörka sådana. Men ingen hade sett skymten av dem sedan den sista striden mot Hybern, sedan Amren bröt sönder Kitteln och Feyre och Rhys lyckades laga den igen. Och Elain hade inte visat prov på några förmågor som siare.

Men om Nesta fortfarande var förmögen att utplåna hela slagfält . . .

Cassian visste bättre än att blotta strupen för ett annat rovdjur. ”Vill du ha mjölk eller citron i teet?”

Hon smällde igen dörren rakt framför näsan på honom.

Och låste alla de fyra låsen.

Cassian visslade lågt för sig själv och undrade om den där stackars jäveln i sovrummet faktiskt skulle fly ut genom fönstret – fly från *henne*, först och främst – medan han lämnade byggnaden och gick för att leta upp något att äta.

Han skulle behöva all energi han kunde få i dag. Särskilt när Nesta fick veta exakt varför hennes syster hade kallat på henne.

*

Nesta Archeron visste inte namnet på mannen i sin lägenhet.

Medan hon gick tillbaka till sovrummet, väjde för högar med böcker och kläder, sökte hon i sitt vindränkta minne och kom ihåg heta blickar genom tavernan, våta kyssar och svettig hud när hon red honom tills orgasmen och berusningen skänkte henne välsignad glömska, men inte hans namn.

Mannen hängde redan ut genom fönstret – och Cassian stod säkerligen nere på gatan för att bevittna denna spektakulärt patetiska sorti – när Nesta kom in i det dunkla, trånga rummet. La-

kanen i himmelssängen var skrynkliga och hängde ner på golvet, och det spruckna fönstret med lösa gångjärn slog mot väggen när mannen vände sig mot henne.

Han var vacker, på det sätt de flesta högalvsmän var det. Lite för mager för hennes smak – praktiskt taget en pojkspoling jämfört med den resliga muskelmassan som just fyllt hennes dörröppning. Han gjorde en plågad grimas när han såg vad hon hade på sig.

”Jag ... Det där är ...”

Nesta drog av sig skjortan och stod där helt naken. Hans ögon vidgades, men stanken av rädsla dröjde sig kvar – inte rädsla för henne, utan för mannen vars röst han hade hört. Eftersom han hade påmint om vem hennes syster var. Vem hennes systers partner var. Vilka hennes systers vänner var. Som om det betydde någonting.

Hur skulle hans rädsla lukta om han fick veta att hon hade utnyttjat honom, legat med honom, för att hålla sig själv på avstånd? För att lugna det ringlande mörkret som sjudit i henne sedan hon kommit ut ur Kitteln? Sex, musik och alkohol hjälpte – det hade hon upptäckt det senaste året. Inte helt, men det hindrade krafterna från att koka över. Även om hon fortfarande kunde känna dem pulsera i hennes ådror och ringla sig hårt runt hennes skelett.

Hon slängde den vita skjortan mot honom. ”Du kan använda ytterdörren nu.”

Mannen drog skjortan över huvudet. ”Är ... är han kvar ...” Hans blick fastnade hela tiden vid hennes bröstvårtor, som styvnat i den kyliga morgonluften. Vid hennes nakna hud. Hennes skrev.

”Hej då.” Nesta gick in i det rostiga, läckande badrummet intill sovrummet. Kåken hade åtminstone varmvatten.

Ibland.

Feyre och Elain hade försökt övertala henne att flytta. Hon hade alltid ignorerat deras råd, precis som hon tänkte ignorera allt som skulle sägas i dag. Hon visste att Feyre planerade en utskällning.

Kanske hade det något att göra med att Feyre satt upp gårdagskvällens löjligt höga nota på sin systers bankkonto.

Nesta fnös och vred om kranen till badkaret. Den stönade i protest och spottade några gånger innan vattnet började flöda ner i det spruckna, missfärgade karet.

Det här var hennes hem. Inga tjänare, inga blickar som iakttog och dömde allt hon gjorde, inga gäster som hon inte själv hade bjudit in. Förutom snokande, stöddiga krigare som ibland bestämde sig för att svänga förbi.

Det tog fem minuter innan vattnet blev tillräckligt varmt för att hon skulle sätta i proppen och börja fylla karet. Vid flera tillfällen det senaste året hade hon inte ens orkat vänta, utan fyllt karet med kallt vatten och satt sig i det, och i stället för kylan bara känt Kittelns mörka djup när den slukade henne hel. När den ryckte bort hennes mänsklighet, hennes dödlighet, och gjorde henne till *det här*.

I flera månader kämpade hon mot paniken som fick hela hennes kropp att låsa sig när hon sjönk ner i vattnet, men hon hade tvingat sig att inte ge upp. Hon hade lärt sig att sitta där och frysa, illamående och darrig med sammanbitna tänder, och vägrat röra sig innan hennes kropp insåg att hon befann sig i ett badkar och inte i Kitteln, att hon var i sin lägenhet och inte i ett slott på andra sidan havet. Att hon var odödlig och att hon levde. Trots att hennes far inte gjorde det.

Nej, hennes far var aska i vinden, och av hans existens återstod nu bara en sten på en kulle utanför Velaris. Det var åtminstone vad hennes systrar hade sagt.

Jag har älskat dig sedan första gången jag höll dig i min famn, hade hennes far sagt under deras sista ögonblick tillsammans.

Våga inte röra min dotter med dina smutsiga händer. Hans sista ord, som han morrat till kungen av Hybern. Hennes far hade ödslat sina sista ord på det krypet till kung.

Hennes far. En man som aldrig kämpat för sina barn, inte förrän på slutet. När han kommit för att rädda dem – för att rädda människor och alver, ja, men framför allt sina döttrar. Henne.

Vilket skrattretande storslaget slöseri.

Mörka, oheliga krafter flödade genom henne, och det hade inte varit nog för att hindra kungen av Hybern från att vrida nacken av honom.

Hon hade hatat sin far, hatat honom djupt, ändå hade han av någon oförklarlig anledning älskat henne. Inte tillräckligt för att försöka lyfta henne och hennes systrar ur fattigdom eller se till att de hade nog att äta, men på något sätt tillräckligt för att samla en armé på kontinenten. För att ansluta sig till kriget på ett fartyg som bar hennes namn.

Under de där sista ögonblicken hade hon fortfarande hatat sin far. Sedan hade han dött, och när han dog hade hans ögon inte varit fulla av skräck, utan av den där dåraktiga kärleken till henne.

Det var det som hade dröjt sig kvar . . . det hon sett i hans ögon. Och föraktet i hennes hjärta när han dött för hennes skull. Det hade spridit sig som en svulst, gnagt i henne likt de krafter hon begravt djupt inom sig, härjat fritt i hennes huvud tills inga kalla bad kunde rå på det.

Hon kunde ha räddat honom.

Det var kungen av Hyberns fel, det visste hon. Men det var också hennes. Precis som det var hennes fel att Elain hade fångats av Kitteln efter att Nesta spionerat på den med ben och sten, hennes fel att Hybern gjort så ohyggliga saker för att fånga in henne och hennes syster.

Det fanns dagar då fasan och paniken fick Nestas kropp att låsa sig så fullständigt att ingenting kunde få henne att andas. Ingenting kunde stoppa den vidriga kraften från att resa sig inom henne. Ingenting förutom musiken på tavernorna, kortspelen med främlingar, oändliga flaskor med vin och sex som inte fick henne

att känna någonting men som erbjöd ett ögonblicks frid från det dånande kaoset inombords.

Nesta tvättade bort det sista av nattens kroppsvätskor. Sexet hade inte varit dåligt – inte det bästa hon haft, men absolut inte det sämsta. Vissa män lyckades aldrig bemästra den konsten, trots sin odödlighet.

Så hon hade lärt sig själv vad hon tyckte om. Hon hade köpt ett speciellt te från apoteket, som skulle drickas varje månad som preventivmedel, och sedan tagit hit den första mannen. Han hade inte haft en aning om att hennes mödom varit intakt förrän han sett blodet på lakanen. Då hade han reagerat med avsmak . . . och med rädsla för att hon skulle skvallra för sin syster om sitt otillfredsställande första samlag. För sin systers outhärdliga partner. Nesta hade inte informerat honom om att hon undvek dem båda till varje pris. Särskilt den sistnämnda. Och nu för tiden tycktes Rhysand inte ha något emot att göra samma sak med henne.

Efter kriget mot Hybern hade han erbjudit henne jobb. Tjänster vid hovet.

Hon ville inte ha dem. De var allmosor, illa dolda försök att få henne att bli en del av Feyres liv, att förtjäna sitt uppehälle. Men höglorden hade aldrig tyckt om henne. Deras samtal var i bästa fall kyligt artiga.

Hon hade aldrig talat om för honom att han hatade henne av samma orsaker som hon valde att bo här. Tog kalla bad vissa dagar. Glömde att äta andra dagar. Avskydde de knäppande, sprakande ljuden från en brasa. Och dränkte sig i vin, musik och nöjen varje kväll. Varenda negativ tanke Rhysand tänkte om henne var sann – och det hade hon vetat långt innan han satte foten innanför hennes dörr.

Så när Rhysand slängde ett jobberbjudande åt hennes håll, gjorde han det uteslutande av kärlek till Feyre. Lika bra att Nesta fördrev tiden som hon själv ville. De fortsatte ändå att betala för det.

Knackningen på dörren fick hela lägenheten att skaka.

Hon sneglade mot hallen och övervägde att låtsas att hon redan hade gått, men Cassian kunde höra henne, uppfatta hennes doft. Och om han slog in dörren, vilket han mycket väl skulle kunde göra, skulle hon bli tvungen att förklara det för sin snåla hyresvärd.

Så Nesta drog på sig klänningen hon lämnat på golvet under natten och låste upp alla de fyra låsen igen. Hon hade installerat dem samma dag som hon flyttat in, och att låsa dem varje kväll hade blivit som en ritual. Till och med när den namnlösa mannen hade varit här hade hon kommit ihåg att göra det, trots att hon varit redlöst berusad.

Som om det skulle hålla den här världens monster borta.

Nesta gläntade tillräckligt mycket på dörren för att se Cassians stöddiga leende, och lämnade den öppen när hon gick för att leta efter sina skor.

Han släntrade in efter henne med en mugg te i handen – en mugg han förmodligen lånat av butiken på hörnet. Eller så hade de helt enkelt bara gett den till honom, vilket inte var omöjligt med tanke på att folk tenderade att dyrka marken han gick på. Cassian hade varit beundrad i den här staden redan innan kriget mot Hybern. Hans hjältemod och uppoffringar – bedrifterna han utfört på slagfälten – hade sedan dess gjort honom ännu mer vördad.

Hon klandrade inte hans beundrare. Hon hade själv upplevt njutningen och fasan i att se honom på de där slagfälten och vaknade fortfarande svettig av minnen: hur hon inte kunnat andas när hon såg honom slåss, hur det hade känts när Kitteln samlat sina krafter och hon hade vetat att den skulle slå till mot deras armés starkaste vapen – Cassian.

Hon hade inte kunnat rädda de tusen illyrier som stupade ögonblicket efter att hon hade kallat på honom och fört honom i säkerhet. Ännu ett minne hon vände ryggen åt.

Cassian såg sig omkring i lägenheten och visslade lågt. ”Du

har inte funderat på att anlita någon som städar åt dig?”

Nesta sneglade på det lilla sällskapsrummet – en nedsutten röd soffa, en sotig tegelspis, en maläten blommig fåtölj – och sedan det uråldriga lilla pentryt, där bänken var belamrad med smutsig disk. Var hade hon lagt sina skor i natt? Hon utökade sökningen till sovrummet.

”Lite frisk luft vore en bra början”, tillade Cassian från rummet intill, och fönstret knarrade när han tryckte upp det.

Hon hittade sina bruna skor på olika sidor av sovrummet. Den ena stank av utspillt vin.

Nesta satte sig på sängkanten, tog på sig dem och drog i skosnörena. Hon brydde sig inte om att lyfta blicken när Cassians tunga steg närmade sig och stannade på tröskeln.

Han vädrade en gång. Ljudligt.

”Jag hade hoppats att du åtminstone bytte lakan mellan besöken, men sådant bryr du dig uppenbarligen inte om.”

Nesta knöt den första skon. ”Vad har du med det att göra?”

Han ryckte på axlarna, men det spända uttrycket i hans ansikte förmedlade inte samma nonchalans. ”Om jag kan känna lukten av flera män här inne, kan säkerligen dina sängkamrater också göra det.”

”Det har inte stoppat någon hittills.” Cassian iakttog henne med sina nötbruna ögon när hon knöt den andra skon.

”Ditt te kallnar”, sa han med ett leende.

Nesta svarade inte, utan letade vidare i sovrummet. Hennes kappa . . .

”Din kappa ligger på golvet vid ytterdörren”, sa han. ”Och det är kallt ute, så ta på dig en halsduk.”

Hon svarade inte på det heller, och var noga med att undvika kroppskontakt när hon svepte förbi honom och gick ut i hallen. Hennes mörkblå kappa låg precis där han hade sagt. Hon öppnade dörren och gjorde en gest till honom att gå ut först.

Cassian höll kvar hennes blick när han gick mot henne, sträckte ut armen och ...

Och lyfte ner den blå och gräddfärgade halsduken som Elain gett henne i födelsedagspresent. Han höll den i handen och lät den dingla där som en kvävd orm när han svepte förbi henne.

Någonting gnagde honom. Cassian härdade oftast ut längre än såhär innan han tappade humöret. Kanske hade det något att göra med det Feyre ville prata om.

Det knöt sig i magen på Nesta när hon låste de fyra låsen.

Hon var inte dum. Hon visste att det hade varit oroligt sedan krigsslutet, både här och på kontinenten. Hon visste att utan den skyddande muren fanns det alvterritorier som testade hur mycket de kunde komma undan med när det gällde gränser och behandlingen av människor. Och hon visste att de fyra människodrottningarna fortfarande satt och ugglade i slottet de delade, medan deras arméer förblev oanvända och intakta.

De var monster, allihop. De hade dödat den gyllenhåriga drottningen som förrätt dem och sålt en annan – Vassa – till en trollkarl. Det verkade inte mer än rätt att Kitteln hade förvandlat den yngsta av de fyra kvarvarande drottningarna till en gammal hagga. Ja, hon hade blivit alv och skulle leva länge, men hon hade åldrats till ett vittrat skal som straff för krafterna Nesta hade tagit från Kitteln. Som straff för hur hon slet sönder den medan den mot hennes vilja förvandlat hennes människokropp till något annat.

Den åldrade drottningen klandrade henne. Hade velat döda henne, om Hyberns korpar talat sanning innan Bryaxis och Rhyssand utplånat dem för att de infiltrerat biblioteket i Vindarnas hus.

Det hade inte hörts några viskningar om den drottningen under de fjorton månader som gått sedan kriget.

Men om ett nytt hot hade trätt fram ...

De fyra låsen tycktes skratta åt Nesta innan hon och Cassian lämnade byggnaden och gick ut i den myllrande staden.

”Huset” vid floden var faktiskt en herrgård, så ny och ren och vacker att Nesta påmindes om att hennes skor var täckta av gammalt vin när hon skred genom det höga marmorvalvet och in i den glänsande entréhallen, som var smakfullt inredd i toner av elfenben och sand.

En magnifik trappa reste sig i mitten av den enorma hallen och en kristallkrona med handblåst glas – av konstnärer från Velaris – hängde i det välvda taket ovanför. Klotljus kastade skimrande reflektioner över det bleka trägolvet, krukväxterna, trämöblerna – som även de var tillverkade i Velaris – och en löjeväckande samling konst. Nesta brydde sig inte om att kommentera något av det. Här och där låg tjocka blå mattor, en löpte genom de rymliga korridorerna och en annan ledde under trappvalvet rakt fram mot fönsterväggen på andra sidan, med utsikt mot gräsmattan som sluttade ner mot den glittrande floden.

Cassian vek av åt vänster – mot de formella rum som var avsedda för samtal och överläggningar, hade Feyre informerat Nesta om under den där första och enda rundvandringen för två månader sedan. Nesta, som varit ganska berusad, hade hatat varenda sekund och vartenda perfekt rum.

De flesta män som ville ge sina fruar och partners överdådiga solståndspresenter köpte smycken till dem.

Rhys hade köpt ett palats till Feyre.

Nej – han hade köpt den krigshärjade marken, och sedan gett sin partner fria tyglar att skapa deras drömhem.

Och på något sätt, tänkte Nesta medan hon följde efter en ovanligt tystlåten Cassian mot ett av kontoren, *hade* Feyre och Rhys lyckats få stället att kännas varmt och välkomnande. Till och med de opersonliga möblerna såg ut att vara gjorda för bekvämlighet och långa samtal över stadiga måltider. Vartenda konstverk

hade handplockats av Feyre eller målats av henne, och många var porträtt och avbildningar av *dem* – hennes vänner, hennes ... nya familj.

Ingen av tavlorna föreställde Nesta, förstås.

Till och med deras fördömda far hade sitt porträtt på väggen längs ena sidan av den stora trappan: han och Elain, leende och lyckliga, som de varit innan världen gått åt helvete. De satt på en stenbänk bland blommande blå och rosa hortensiabuskar. Trädgården i deras första hem, den där förtjusande egendomen vid havet. Nesta och deras mor syntes inte till.

Det var trots allt så det hade varit: Elaine och Feyre avgudades av deras far. Nesta älskades och formades av deras mor.

Under den första rundvandringen hade Nesta lagt märke till att hon saknades här. Att deras mor saknades. Hon hade förstås inte sagt någonting, men frånvaron var talande.

Nu fick den henne att spänna sig och gripa efter de osynliga inre tyglar hon använde för att hålla sina fasansfulla krafter i schack, medan Cassian gick in på kontoret och sa: "Hon är här."

Nesta stålsatte sig, men Feyre bara skrattade. "Ni är fem minuter tidiga. Imponerande."

"Det känns som ett gott omen för spel och dobbel. Vi borde gå till Ritas", sa Cassian torrt samtidigt som Nesta steg in.

Rummet hade träpanel på väggarna och vette ut mot en grönskande gårdsplan. Det kändes varmt och ombonat, och hon skulle kanske ha erkänt att hon tyckte om bokhyllorna som sträckte sig från golv till tak och de safirblå sammetsmöblerna framför den svarta marmorspisen ... om hon inte hade sett vem som satt där.

Feyre hade slagit sig ner på soffans armstöd, klädd i en tjock, vit tröja och mörka leggings.

Rhys, som vanligt i svart, stod lutad mot spiselkransen med korslagda armar. Inga vingar i dag.

Och Amren, som vanligt i grått, satt i skräddarställning i skinn-

fåtöljen vid den sprakande brasan. Hennes dämpade silverblick svepte med avsmak över Nesta.

Det var så mycket som förändrats mellan dem. Som förstörts.

Det hade Nesta sett till. Hon tillät sig inte att tänka på deras gräl på pråmfesten i slutet av sommaren. Eller på den tystnad som härskat mellan henne och Amren sedan dess.

Inga fler besök i Amrens lägenhet. Inget småprat över pussel. Definitivt inga lektioner i magi. Det där sista hade också Nesta sett till.

Feyre log åtminstone mot henne. ”Jag hörde att du hade en vild natt.”

Nesta flackade med blicken mellan Cassian, som hade satt sig i fåtöljen mitt emot Amren, den tomma platsen i soffan bredvid Feyre, och Rhys vid öppna spisen.

Hon höll ryggen rak och bar huvudet högt, hatade att alla tittade på henne när hon valde att sätta sig i soffan bredvid sin syster. Hatade att Rhys och Amren noterade hennes smutsiga skor, och att de förmodligen fortfarande kunde känna lukten av den där mannen trots att hon hade badat.

”Du ser förskräcklig ut”, sa Amren.

Nesta var inte dum nog att spänna blicken i . . . vad nu Amren var. Ja, hon var högalv nu, men hon hade en gång varit något annat. Något bortom den här världen. Hennes tunga var fortfarande vass nog att såra.

I likhet med Nesta hade Amren ingen av högalvernans hovspecifika magi. Det gjorde henne dock inte mindre mäktig eller betydelsefull vid det här hovet. Nestas egna högalvskrafter hade aldrig materialiserat sig – det hon hade var det hon tagit med våld från Kitteln i stället för att låta den nedlåta sig till att ge henne gåvor, som den gjort med Elain. Hon hade ingen aning om *vad* hon slitit ur Kitteln medan den stulit hennes mänsklighet . . . men hon visste att det var något hon inte förstod – och aldrig ville förstå,

än mindre bemästra. Blotta tanken gjorde henne illamående.

”Fast det är nog svårt att se bra ut”, fortsatte Amren, ”när man är ute hela nätterna, super och knullar allt som rör sig.”

Feyre spände blicken i höglordens närmast underordnade. Rhys såg ut att hålla med Amren. Cassian rörde inte en min. Och Nesta sa oberört: ”Jag visste inte att mina aktiviteter ingick i ditt ansvarsområde.”

Cassian muttrade något som lät som en varning. Vem den var riktad till visste hon inte. Eller brydde sig om.

Amrens ögon glödde, en kvarleva av de krafter som en gång brunnit i henne. Det var allt som återstod nu. Nesta visste att hennes egna krafter också kunde lysa sådär – men medan Amrens hade visat sig vara ljus och värme, visste Nesta att hennes silvereld kom från en kallare och mörkare plats. En uråldrig plats ... som samtidigt var helt ny.

”Det gör de, när du spenderar så mycket av vårt guld på vin”, svarade Amren utmanande.

Kanske hade hon gått över gränsen med gårdagsnattens nota.

Nesta sneglade på Feyre, som grimaserade. ”Bad du mig verkligen komma hela den här vägen för en utskällning?”

Feyres ögon – speglar av hennes egna – mjuknade en aning. ”Nej, det är inte en utskällning.” Hon spände blicken i Rhys, som fortfarande stod tyst vid öppna spisen, och sedan i Amren, som satt och kokade i sin fåtölj. ”Se det här som en diskussion.”

Nesta reste sig snabbt. ”Mitt liv är min ensak, och inte något som ska *diskuteras*.”

”*Sätt dig*”, morrade Rhys.

Den ursinniga befallningen i hans röst, dominansen och makten ...

Nesta stelnade till, kämpade emot, hatade alvsidan av sig som vek ner sig för sådant. Cassian lutade sig framåt, som om han gjorde sig beredd att hoppa in mellan dem. Hon kunde ha svurit

på att hon såg något som liknade smärta i hans ansikte.

Men Nesta höll kvar Rhysands blick med allt trots hon kunde uppbringa, samtidigt som hans order fick hennes knän att *vilja* böja sig.

”Du ska stanna”, sa Rhys. ”Du ska lyssna.”

Hon skrattade lågt. ”Du är inte min höglord. Du bestämmer inte över mig.” Men hon visste hur mäktig han var. Hade sett det, känt det. Darrade fortfarande i hans närhet.

Och Rhys kände doften av hennes rädsla. Han drog på munnen i ett snett, grymt leende. ”Vill du mäta dig med mig, Nesta Archeron?” Natthovets höglord gjorde en gest mot den sluttande gräsmattan utanför fönstret. ”Det finns gott om plats där ute för en uppgörelse.”

Nesta blottade tänderna och befallde ljudlöst sin kropp att lyda order. Hon skulle hellre dö än buga sig för honom. För någon av dem.

Rhys var väl medveten om detta, och hans leende blev bredare.

”Nu räcker det”, snäste Feyre till honom. ”Jag sa ju åt dig att hålla dig utanför det här.”

Rhys flyttade sin stjärnbeströdda blick till sin partner, och Nesta kollapsade nästan i soffan när knäna slutligen vek sig under henne.

Feyres näsborrar fladdrade när hon lade huvudet på sned och sa till Rhysand: ”Du kan antingen *gå härifrån*, eller så stannar du och håller käften.”

Rhys lade armarna i kors igen, men sa ingenting.

”Det gäller dig med”, snäste Feyre till Amren, som fnös och sjönk djupare ner i fåtöljen.

Nesta brydde sig inte om att försöka se vänlig ut när Feyre vred sig mot henne och hasade ner från armstödet till själva soffan.

”Någonting måste förändras, Nesta”, sa Feyre hest. ”Du måste ändra på en del saker. Vi också.”

Var fan var Elain?

”Jag tar på mig skulden för att ha låtit det gå såhär långt och bli såhär illa”, fortsatte Feyre. ”Efter kriget med Hybern, med allt som pågick, var det ... Du ... Jag borde ha funnits där för att hjälpa dig, men det gjorde jag inte och jag är beredd att medge att det här åtminstone är delvis mitt fel.”

”Att *vad* är ditt fel?” väste Nesta.

”Du”, sa Cassian. ”Ditt jävla beteende.”

Han hade sagt något liknande på solståndsaftons kväll. Och precis som då fick förolämpningen, *arrogansen*, hennes kropp att låsa sig ...

Cassian höll upp händerna. ”Det är inte ett moraliskt misslyckande, men ...”

Feyre avbröt honom. ”Jag förstår hur du känner”, sa hon.

”Du vet *ingenting* om hur jag känner.”

Feyre gav sig inte. ”Saker och ting måste förändras, Nesta. Från och med nu.”

”Lämna ditt själv rättfärdiga godhetsdravel utanför mitt liv.”

”Du har inget liv”, kontrade Feyre. ”Och jag tänker inte sitta passiv ett enda ögonblick till och se dig utplåna dig själv.” Hon lade en tatuerad hand mot hjärtat, som om det betydde någonting. ”Efter kriget bestämde jag mig för att ge dig tid, men det var uppenbarligen fel av mig. *Jag* gjorde fel.”

”Nähä?” Ordet kastades som en dolk mellan dem.

Sarkasmen fick Rhys att stelna till, men han förblev tyst.

”Det *räcker* nu”, sa Feyre med ett skälvande andetag. ”Det här beteendet, den där lägenheten, alltihop ... Det räcker nu, Nesta.”

Nestas röst var iskall när hon frågade: ”Och vart ska jag ta vägen?”

Feyre tittade på Cassian, som för en gångs skull inte flinade.

”Du ska följa med mig”, sa han. ”För att träna.”